

בבית המדרש, היה לומד רוב שעות היום והלילה לבדו. גם בשעת הלימוד לא הגבית את קולו ולא התנועע, כדרך הלומדים, אלא כולו מרוכז ומתעמק בסוגיות החמורות, עד שהוא מוצא פתרון — ואז נהג לפזם ניגון חרישי בלי מלים, ביטוי לשמחתו על היציאה ממבוך הספיקות ומציאת האמת, שאין שמחה כהתרת הספיקות.

רק פעם אחת בשנה היה יוצא מגדרו לעיני כל. היה זה בחג שמחת תורה, עת רבו המכרכרים והמפזזים לכבודה של תורה בהקפות וריקודים, שנערכו בבית הכנסת הסטויבצ'י ברוב עם — ומתוך הקהל הרב בולטת דמותו המאירה. הכל ראוהו פוסע פסיעה של ריקוד ונצמד אל ספר התורה שהוא מחזיק בידו, לוחצו אל לבו ומתרפק עליו בליטופים ונשיקות. השמחה פורצת מלבו החוצה. כל הסכרים נפרצים עתה, כל הוייתו אומרת צהלה ועיניו מתיזות זיקי חדוה ורשפי אושר...